

Vzkříšení a komu věřit?

1.čtení: Mt 27,57-66

Kázání: Mt 28,1-15

Slavíme dnes vzkříšení Pána Ježíše Krista. To, že se jeho tělo neproměnilo v prach, že tu po něm nezůstalo jen mrtvolné ticho a bolest těch, co ho měli rádi. Slavíme naději, že to samé, čeká i nás a naše smutky po těch, kteří nás už opustili. A je zvláštní, že Vás tu je dnes víc, než v pátek. Že by vzkříšení, nová naděje byli lákavější než Velkopáteční smutek? Bez Pátku to ale nemá smysl. Bez té deprese a zároveň tolik potřebné důvěry v pátek je naše oslava a naděje vzkříšení trochu slabá, trochu bezzubá.

Ale zkusme se teď ponořit do toho Matoušova vyprávění. Čemu to vlastně věříme, když vyznáváme: Třetího dne vstal z mrtvých?

Matouš nám hned po Ježíšově pohřbu ukazuje, jaký strach měli ti, co jej tak bravurně odstranili ze scény. Že by totiž mohli ti Ježíšovi kamarádíčkové jeho tělo ukradnout a pak ho prohlašovat za vzkříšeného. Vůbec nevěděli, že ti Ježíšovi učedníci sedí někde zamčení, jsou smutní a mají strach, co se asi stane jim, když jejich učitele nechali zavraždit. A tak nechají ti mocní papaláši Ježíšův hrob hlídat. Ježíš má tak i po smrti zase královské pocty. Po rudém plášti a trnové koruně a výsadním místě uprostřed mezi ukřižovanými mu teď ještě u hrobu stojí čestná stráž. Nevím, jestli to tak také vnímáte, ale Matouš si tady dělá ze všech těch mocných pěknou srandu. Když ti mocní už udělali co mohli, totiž nechali člověka zabít, jsou už úplně bezmocní. Jsou k smíchu.

A pak už tu máme anděla, zemětřesení a strachy třesoucí se vojáky. Anděl nechává vojáky třást se k smrti a mluví jen k ženám. Chlapi v tuhle chvíli nejsou důležití, jsou to panáci. Důležité jsou ty ženy. Těm je řečeno: Vy se nebojte. Vy, které jste na rozdíl od chlapů měly dost odvahy sem přijít a prokázat zemřelému poslední dobrý skutek, se nemáte čeho bát. Vedle po zuby ozbrojených vojáků tu stojí pár vystrašených ženských s mastičkami, proti mečům a brnění mají v ruce mističky a hadříky. Z Božího pohledu jsou ty mističky a hadříky důležité, vojáci jsou k smíchu, nestojí za řeč. Ale ženy, ta tehdy podřadná stvoření, která mají být doma u dětí, protože například jejich svědectví na soudu stejně nemá žádnou váhu, jsou tu náhle středem pozornosti.

Právě to slabé a ostatními opovrhované má zase před Bohem sílu a vážnost. A jsou to právě tyhle ženy, kterým se Ježíš ukáže jako prvním. A to ne jako bubák a duch. Ale klidně si na něj můžou sáhnout. A pak mají běžet říci to těm ustrašeným chlapům.

Tolik Matoušovo podání Ježíšova vzkříšení. Je to jako z pohádky, že? Zemětřesení, anděl, odvalený těžký balvan, prázdný hrob. To jsou přece samé pohádkové kulisy. Tomu přece moderní vzdělaný člověk nebude věřit. Ale čemu máme teda věřit? Nebo spíš komu? Matouš nám v tom trochu pomáhá. Ti, co dali hrob hlídat, ti mocní, nám taky dávají svou verzi k věření. Nejdřív dali vojákům rozkaz, aby hrob hlídali, teď je zase ukecávají a podplácejí, aby tvrdili, že jako zaspali. Ti mocní se zase snaží ostatním naservírovat, čemu je třeba věřit. Zase se snaží měnit minulost a tím i budoucnost ve svůj prospěch.

Tak tedy co my s tím? Máme na výběr komu věřit. Můžeme si svobodně vybrat. Jestli to, co je pohodlnější, nad čím můžeme mávnout rukou, nebo to, co je sice poctivější ale zase náročnější. Máme tu zprávu žen a vojáků. To vojákovské je blbost. A přece se tomu věří. Matouš píše, že je to mezi Židy rozšířený výklad až podnes. Tím myslí dobu asi 50 let od těch událostí. Kdyby jen věděl, že je to rozšířeno i mezi Čechy 2000 let poté. Já sám to zažil ve škole. Když nám paní učitelka vykládala svoje vědecké představy o křesťanství, mluvila právě o tom, že Ježíš sice žil, ale to s tím vzkříšením je samozřejmě hloupost. To přece ti Ježíšovi učedníci to tělo vzali a vymysleli si pohádku o vzkříšení. Kdyby tak jen chudinka paní učitelka tušila, že vlastně jenom cituje Matoušův 2000 let starý vtíp.

Přesto, i pro nás tu zůstává otázka. Komu máme věřit? A hlavně, co to pro nás znamená? Máme teda věřit nějakým obyčejným ženským z Galileje nebo nějakým obyčejně podplaceným vojákům? A co to pro nás znamená? Pro ženy to mělo znamenat jít to říkat dál. Pro vojáky jít si užívat lehce vydělané peníze. Přestože budou muset v hospedě snášet posměšky od kolegů, že totiž v práci usnuli. Co to ale znamená pro nás?

Máme tři možnosti. Tou první je Nic. Můžeme se přece vykašlat na nějaké vzkříšení. Dobře, přetrpíme v kostele, že tam ten panáček o tom mluví, uděláme si čárku, že jsme byli v kostele a pak přece bude ten dobrej oběd doma. A zítra pomlázka, vajíčka a spousta pití. Taky možnost.

Tou druhou možností je, že si dáme tu práci o tom přemýšlet. že ono to vlastně dává smysl, co se v té Bibli píše a co tam ten panáček vepředu říká. Hmmm...zajímavé. A pak už ale ten oběd.

A pak je tu třetí možnost. Totiž, že jestli byl ten Ježíš opravdu vzkříšen, jestli to není jenom pohádka a blábol, pak to přece musí něco znamenat. Pak by mě to mělo asi nějak ovlivnit, něco by se mělo změnit. Ano, mělo. Ale komu se do toho chce? Komu se chce být poctivý, když ty další dvě možnosti jsou mnohem jednodušší? Já vím.

Už budu končit. Jen mi dovoluňte říci ještě něco málo závěrem. Co si totiž myslím, že je hlavní zvěstí toho nedělního vzkříšení. Ti, co nechali Ježíše Popravit, co se snažili umlčet pravdu, prohráli. Prohráli právě v momentě, kdy ho zabili. Jejich síla a moc se ukázala jako až směšně slabá. Bůh nám na Ježíšově příběhu ukázal, jaká je síla obětování se a jak se k tomu staví Bůh sám. Že totiž dává znovu povstat všemu, co je dobré, pravdivé, co má smysl. A tak snad i to vše naše dobré, co jsme udělali a na co se třeba zapomnělo, co zemřelo pod silou slabosti, únavy, lidské zloby, to že není mrtvé nadobro. Není to zapomenuto. Bůh tomu dává povstat. Nám samotným dává povstat. Pokud jsme skutečně pravdiví.

Vzkříšení, to je vážná věc...ale je to přece hlavně důvod k radosti. Bůh dává povstat a patlalové, kteří chtěli měnit minulost a budoucnost jsou k smíchu. Tak už se nemračte, nebojte se a zkuste se smát. Vždyť Ježíš byl vzkříšen.

Amen